Raad van State

200708298/1.
Datum uitspraak: 28 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellanten,

tegen de uitspraak in zaken nrs. 07/36788 en 07/36795 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 21 november 2007 in de gedingen tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 25 september 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) aanvragen van (hierna: de vreemdelingen) om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 21 november 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de vreemdelingen bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 28 november 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

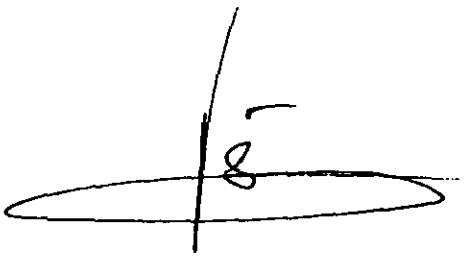
w.g. Roemers
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 januari 2008

154-561.
Verzonden: 28 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummers: AWB 07/36788 en AWB 07/36795
Datum uitspraak: 21 november 2007

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op
v-nummer
eiser,

geboren op
v-nummer
eiseres,
beiden van Armeense nationaliteit,
gezamenlijk eisers,
gemachtigde mr. Y.G.F.M. Coenders,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Bij besluiten van 25 september 2007 heeft verweerder de aanvragen van eisers tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen. Deze besluiten zijn bekendgemaakt in het Aanmeldcentrum te Ter Apel.

Eisers hebben daartegen op 25 september 2007 beroep ingesteld. Eisers is meegedeeld dat zij de behandeling van de beroepen niet in Nederland mogen afwachten. Bij verzoekschrift van 25 september 2007 hebben eisers verzocht de voorlopige voorzieningen te treffen dat uitzetting achterwege wordt gelaten tot op de beroepen is beslist.

De openbare behandeling van de verzoeken hebben plaatsgevonden ter zitting van 12 oktober 2007. Eisers zijn verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. J.A.M. de Groot.

Bij mondelinge uitspraak van 12 oktober 2007 heeft de voorzieningenrechter van deze rechtbank en deze nevenzittingsplaats de verzoeken tot het treffen van de voorlopige voorzieningen toegewezen (AWB 07/36792 en AWB 07/36793).

De openbare behandeling van de beroepen heeft plaatsgevonden ter zitting van 16 november 2007. Eisers zijn verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Tevens is de heer als getuige verschenen, bijgestaan door een tolk, mevr. J. Chatsjatrian. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mevr. mr. L. Verheijen.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit — de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen — te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.

2. Op 1 oktober 2004 hebben eisers een aanvraag gedaan voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Op 23 november 2005 heeft de Minister van Buitenlandse Zaken op verzoek van verweerder een individueel ambtsbericht ten aanzien van eisers uitgebracht met kenmerk DPV/AM-U041224.051/873545 (hierna: het individueel ambtsbericht). Bij besluiten van 25 april 2006 heeft verweerder de aanvragen afgewezen. Bij uitspraak van 13 april 2007 van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zutphen is het beroep ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 5 juli 2007 heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) de uitspraak van 13 april 2007 bevestigd. De besluiten van 25 april 2006 zijn met deze uitspraak onherroepelijk geworden. Onderhavige aanvraag is derhalve een herhaalde aanvraag.

3. Eisers hebben hun herhaalde asielaanvraag gebaseerd op dezelfde feiten en omstandigheden die aan hun asielvraag van 1 oktober 2004 ten grondslag zijn gelegd. Eisers stellen zich op het standpunt dat zij thans documenten hebben overgelegd die hun asielrelaas ondersteunen en de conclusies van het individueel ambtsbericht ondergraven. Eisers stellen zich dan ook op het standpunt dat zij wel degelijk hebben te vrezen voor vervolging van de zijde van de Armeense autoriteiten dan wel dat zij het risico lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 van het (Europese) Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).
Ter onderbouwing van deze standpunten hebben eisers de volgende documenten overgelegd:

1. een huwelijksakte, opgemaakt door een ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente , opgemaakt op ;
2. een (ongedateerde) brief van de heer l en mevrouw , alsmede een vertaling daarvan;
3. een overnachtingsregistratie van maart 2007;
4. een reserveringsbevestiging van 13 februari 2007;
5. een verklaring van van de Stedelijk militaire commissaris van van 17 februari 1997, alsmede een vertaling daarvan;
6. een verklaring afgegeven door het stadhuis in het district wijkinstelling No. 8, van , van 4 december 2004, alsmede een vertaling daarvan;
7. een verklaring van rechercheur van de districtsdienst van de politie van de Republiek Armenië, Afdeling van 10 april 2004, alsmede een vertaling daarvan;

8. een verklaring van rechercheur van de districtsdienst van de politie van de Republiek Armenië, Afdeling van 8 augustus 2003, alsmede een vertaling daarvan;
9. een (ongedateerde) verklaring van een arts, de heer J.R. Mkrtchjan, alsmede een vertaling daarvan;
10. een brief van G. Kalantaryan, van het Openbaar Ministerie van de Republiek Armenië van de stad van 15 januari 2005, alsmede een vertaling daarvan;
11. e-mailwisseling van de gemachtigde van eisers met de heer Davtjan;
12. een brief van de gemachtigde van eisers van 18 september 2007.

Verder doen eisers een beroep op de samenwerkingsverplichting zoals neergelegd in artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Definitierichtlijn).

Ter zitting van 16 november 2007 heeft de rechtbank eisers in de gelegenheid gesteld een getuige te doen horen, (hierna: de getuige). Eisers wensen met de verklaringen van de getuige de authenticiteit van de door hun overgelegde documenten aannemelijk te maken.

4. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat de door eisers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten niet kunnen worden aangemerkt als nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden in de zin van artikel 4:6 van de Awb. Gelet hierop heeft hij de aanvragen van eisers met toepassing van het bepaalde in artikel 4:6, tweede lid, van de Awb afgewezen onder verwijzing naar de besluiten, van 25 april 2006, in de vorige asielprocedure van eisers.

5. De rechtbank overweegt als volgt.

6. Ingevolge artikel 4:6 van de Awb is de aanvrager gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden, indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt ingediend.
Ingevolge het tweede lid kan het bestuursorgaan de aanvraag, zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 van de Awb, afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking, wanneer niet zulke feiten en omstandigheden worden vermeld.

7. Ter beoordeling staat derhalve of eisers aan de onderhavige aanvraag nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag hebben gelegd. Daaronder moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die zijn voorgevallen *ná* het nemen van het eerdere besluit of die niet vóór het nemen van dat besluit konden en derhalve, gelet op artikel 31, eerste lid van de Vw 2000, behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve gelet op laatstgenoemde bepaling, behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand uitgesloten is dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat besluit rust.

8. De rechtbank stelt allereerst vast dat in het besluit van 25 april 2006, onder verwijzing naar de inhoud van het individueel ambtsbericht, het asielrelaas van eisers en

de daarin gestelde feiten ongeloofwaardig zijn geacht. Dit besluit staat, na de uitspraak van de Afdeling van 5 juli 2007, in rechte vast.
Nu eisers bij de onderhavige aanvraag wederom hebben gesteld dat zij hebben te vrezen voor vervolging van de zijde van de Armeense autoriteiten dan wel dat zij het risico lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, dienen zij aan die stellingen nieuwe bewijsstukken als bovenbedoeld ten grondslag te leggen.

9. De door eisers overgelegde documenten kunnen naar het oordeel van de rechtbank niet als dergelijke nieuwe bewijsstukken aangemerkt worden. Daartoe acht de rechtbank het volgende redengevend.

10. Uit vaste jurisprudentie van de Afdeling blijkt dat een document slechts als novum kan worden aangemerkt indien de authenticiteit daarvan kan worden vastgesteld. Het is aan de vreemdeling om die authenticiteit aannemelijk te maken. Als de authenticiteit niet kan worden vastgesteld, dan komen de gevolgen daarvan voor risico van de vreemdeling (zie onder andere de Afdelingsuitspraak van 26 juli 2005, LJN-nummer AU0346).
De overgelegde brief van van 15 januari 2005 (document genoemd onder 10), de verklaring van van 17 februari 1997 (document genoemd onder 5) en de verklaringen van rechercheur van 8 augustus 2003 en van 10 april 2004 (documenten genoemd onder 7 en 8) zijn ter onderzoek aan de Koninklijke Marechaussee District Noord-Oost Brigade Oostgrens-Noord (hierna: de Kmar) voorgelegd. De Kmar heeft in een verklaring van 21 september 2007 over deze documenten geconcludeerd dat wegens het ontbreken van referentiemateriaal niet kan worden vastgesteld of deze documenten echt zijn. De conclusies van de Kmar zijn mede tot stand gekomen na overleg met een medewerker van Bureau Documenten te Zwolle.
Uit de ter zitting afgelegde verklaring van de getuige volgt -voor zover thans van belang- het volgende. De getuige is op verzoek van eisers naar de wijk in de stad , in Armenië gegaan om hun vriend, te vinden. Hij heeft in de aangegeven wijk gevonden en heeft ten behoeve van eisers om hulp gevraagd. heeft daarop documenten aan de getuige gegeven. Volgens de getuige heeft deze documenten na de vlucht van eisers verkregen. De meeste documenten komen uit het 'eigen dossier van eisers'. De getuige verklaart dat via een kennis, genaamd , de documenten uit dit dossier heeft verkregen. Deze kennis is een hoge ambtenaar bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken in Armenië. De getuige verklaart vervolgens dat heeft aangegeven dat hij deze documenten heeft bewaard omdat hij niet wist waar eisers verbleven. Tot slot verklaart de getuige dat hij via een kennis de documenten naar Nederland heeft laten vervoeren, omdat hij de post niet vertrouwde.
De rechtbank is van oordeel dat eisers met deze getuigenverklaring er niet in geslaagd zijn de authenticiteit van de documenten aannemelijk te maken. Immers, nog steeds is niet duidelijk geworden hoe aan de documenten is gekomen. De verklaring van de getuige dat de stukken heeft gekregen van een hoge ambtenaar genaamd is daarvoor onvoldoende concreet. Niet is duidelijk geworden op welke wijze deze ambtenaar de stukken heeft verkregen. Ook is niet duidelijk geworden wat er bedoeld wordt met het 'eigen dossier van eisers' en waarom er een een dergelijk dossier gevormd is. Tevens is niet duidelijk op welke wijze achterhaald heeft dat er een dergelijk dossier bestaat. Met de getuigenverklaring is dan ook niet de twijfel omtrent de wijze van het verkrijgen van de genoemde documenten en daarmee omtrent de authenticiteit van deze documenten weggenomen.
Nu eisers er ook niet anderszins in zijn geslaagd de authenticiteit van de documenten aannemelijk te maken kunnen deze dan ook naar het oordeel van de rechtbank niet als nova worden beschouwd.

11. Ook de brief van de heer (de getuige) en mevrouw (document genoemd onder 2) kan gelet op het bovenstaande niet aangemerkt worden als een relevant novum. Immers, deze schriftelijke verklaring bevat dezelfde verklaringen als de getuige ter zitting heeft afgelegd. Eisers maken derhalve met deze brief niet de authenticiteit van de hier bovenbeschreven documenten aannemelijk.

12. Ten aanzien van de huwelijksakte (document genoemd onder 1), de overnachtingsregistratie en de reserveringsbevestiging (documenten genoemd onder 3 en 4), de e-mailwisseling (document genoemd onder 11) en de brief van de gemachtigde van eisers (document genoemd onder 12) overweegt de rechtbank dat deze documenten niet aan te merken zijn als nova in de zin van artikel 4:6 van de Awb.
Daartoe acht de rechtbank redengevend dat deze documenten geen verband houden met de redenen van vertrek van eisers uit hun land van herkomst en ook niet asielgerelateerd zijn. Derhalve valt niet in te zien op welke wijze deze documenten afbreuk kunnen doen aan de eerdere besluiten en de overwegingen waarop deze besluiten berust.

13. Tot slot overweegt de rechtbank met betrekking tot het beroep van eisers op artikel 4 van de Definitierichtlijn als volgt. Onder verwijzing naar de Afdelingsuitspraken van 12 juli 2007 (JV 2007/464 en JV 2007/465) is de rechtbank van oordeel dat voor zover artikel 4 van de Definitie al een direct toepasbare norm zou inhouden, de opgenomen samenwerkingsverplichting niet verder strekt dan dat de vreemdeling in de gelegenheid wordt gesteld om elementen ter staving van zijn asielverzoek in te dienen en dat verweerder het resultaat van de beoordeling daarvan, voordat de beslissing wordt genomen, meedeelt aan de vreemdeling, zodat deze de mogelijkheid heeft eventuele gebreken te herstellen.
De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder niet gehouden was om (nog) een deskundige in te schakelen om de authenticiteit van de documenten te onderzoeken nu in het voornemen erop gewezen was dat verweerder de authenticiteit van de documenten betwijfelde en het op de weg van eisers lag deze authenticiteit aan te tonen.

14. Gezien het vorenstaande is er naar het oordeel van de rechtbank geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die kunnen afdoen aan het eerdere besluit en de motivering waarop dit berust. Derhalve zijn de beroepen ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

De beslissing

De rechtbank verklaart de beroepen ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C. van Linschoten en in het openbaar uitgesproken op 21 november 2007 in tegenwoordigheid van mr. L.E. Huberts als griffier.

de griffier de rechter

Rechtsmiddel:
Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

VERZONDEN OP
21 NOV 2007

Voor fotokopie conform
De griffier van de
Rechtbank 's-Gravenhage
Nevenzittingsplaats A—'

mw. mr. Y.G.F.M. Coenders
mw. mr. J.E. Runhaar
mr. P.J.M. van Kuppenveld
mr. J.J.T. van Loo

Posthuis 719 5340 AS Oss
Kruisstraat 60 5341 HE Oss
T 0412-654970 F 0412-654979
info@cirkeladvocaten.nl www.cirkeladvocaten.nl

● CIRKEL ADVOCATEN

Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
28 NOV 2007
ZAAKNR.
AAN: VI
BEHANDELD DOOR: PAR:

Per post en per fax 070-365 13 80

Oss, 28 november 2007

5295-A

kenmerk: 20070290 / YC
uw kenmerk: nog niet bekend
inzake: **appelschrift** / IND AC Ter Apel

Edelachtbare Heer/Vrouwe,

Namens de heer , geboren op van Armeense nationaliteit, en mevrouw geboren op hierna 'appellanten', wonende te (5104 JN) Dongen aan de AZC, Schoolstraat 8, maar in deze zaak uitdrukkelijk woonplaats kiezende op mijn kantoor, en daartoe bepaaldelijk door hen gevolmachtigd, kom ik in appel tegen de uitspraak van de rechtbank Arnhem van 21 november 2007, Awb 07/36788 en Awb 07/36795, die op diezelfde datum is verzonden. Een kopie van de uitspraak wordt hierbij overgelegd (**produktie 1**).

Appellanten kunnen zich niet verenigen met deze uitspraak op grond van de navolgende grieven.

Grief 1:
Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 10 dat het aan de vreemdeling is om de authenticiteit van de documenten aannemelijk te maken, en dat het voor risico van de vreemdeling komt indien hij of zij daarin niet slaagt.

Toelichting grief 1:
Appellanten menen dat deze stelling in zijn algemeenheid niet houdbaar is in het licht van de jurisprudentie van het Europees Hpf voor de rechten van de Mens. Appellanten verwijzen daartoe naar de gronden van het beroepschrift van 9 oktober 2007, waarin uitgebreid is ingegaan op deze jurisprudentie, en verzoeken u om deze gronden als hier herhaald en ingelast te beschouwen.

Inzake de uitspraak in de zaak Bahaddar willen appellanten hieraan toevoegen dat het Europees Hof heeft geoordeeld dat in principe voldaan dient te worden aan de formele vereisten en procedures zoals neergelegd in de nationale wetgeving, maar dat dit naar hun mening uitdrukkelijk gelezen dient te worden in het licht van de eis van de uitputting van nationale rechtsmiddelen. Ratio van die eis is dat de nationale autoriteiten de gelegenheid wordt geboden om eventuele schending van rechten zoals neergelegd in het EVRM door die zelf te herstellen dan wel te voorkomen.

had daar in het gegeven geval niet aan voldaan, omdat hij herhaaldelijk de gronden van het (hoger) beroep niet had aangevuld, en ook andere rechtsmiddelen niet had benut. Vanwege die reden kwam volgens het Hof geen beroep toe op artikel 3 EVRM.

Appellanten menen dat het in hun zaak anders ligt. Appellanten menen dat het duidelijk is dat uitzetting naar Armenië in hun geval een schending betekent van artikel 3 EVRM. Zij hebben verschillende documenten ingebracht die deze stelling ondersteunen, en de Nederlandse autoriteiten alle kans gegeven om hierover een mening te vormen en nader onderzoek te doen. Er is daarom geen sprake van een schending van artikel 26 EVRM, zeker niet na het instellen van onderhavig hoger beroep. Derhalve dient er sprake te zijn van een 'rigorous srutiny' van hun aanvraag van de kant van de Nederlandse autoriteiten.

Appellanten willen benadrukken dat zij alles gedaan hebben wat in de gegeven omstandigheden van hen kan worden verwacht om de authenticiteit van de documenten te ondersteunen. Zij hebben schriftelijke getuigenverklaringen overgelegd en een getuige over laten komen vanuit de Russische Federatie. Nu de belangrijkste documenten afkomstig zijn van de zelfde autoriteiten waarvan zij een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM verwachten, kunnen en mogen er geen hoge(re) eisen worden gesteld aan de onderbouwing van de authenticiteit van de documenten door hen. Appellanten menen derhalve dat uit artikel 3 EVRM voortvloeit dat het op de weg van verweerder had gelegen om een grondig onderzoek in te stellen in Armenië naar de authenticiteit van de documenten. Het onderzoek dat door de Kmar is ingesteld, voldoet naar de mening van appellanten niet aan de eis van 'rigorous scrutiny' van het Europees Hof, zeker niet in het licht van het feit dat er geen bevreemdingwekkende elementen zijn aangetroffen in de documenten zelf en de relazen van appellanten en de getuigen over de verkrijging daarvan.

<u>Grief 2:</u>
Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 10 dat met de getuigenverklaring niet de twijfel omtrent de wijze van verkrijging van de documenten, en daardoor aan de authenticiteit van die documenten, is weggenomen.

Toelichting grief 2:
Appellanten menen dat de getuige ter zitting voldoende informatie heeft verschaft over de wijze van verkrijging van de documenten om een oordeel te kunnen vormen daarover. De getuige heeft de naam genoemd van een hoge ambtenaar van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, die de documenten uit het dossier van appellanten heeft gelicht. Het is aannemelijk dat een dergelijke hoge ambtenaar in een land als Armenië, dat hoog scoort op de internationale lijst van corruptie, toegang heeft tot het dossier van appellanten.

Hoewel de getuige dit niet met zoveel woorden heeft gezegd, is het evident dat met 'dossier' het strafdossier wordt bedoelt. Dit blijkt zowel uit de verklaringen van appellanten zelf als uit de aard van de stukken. Appellant heeft immers verklaard dat hij verscheidene malen is opgeroepen door de politie om vragen te beantwoorden over hun contacten met de familie van appellante. Voorts was de aanleiding voor hun vertrek dat de politie pogingen heeft gedaan om hen te arresteren , waarbij de familie van appellant is omgekomen.

Onbegrijpelijk zijn dan ook de overwegingen van de rechtbank dat niet duidelijk is geworden wat er bedoeld wordt met 'het eigen dossier' van eisers, waarom er een dergelijk dossier is gevormd en hoe Valher achterhaald heeft dat er een dergelijk dossier bestaat.

Voor zover de rechtbank de getuigenverklaring onvoldoende concreet vond op bepaalde punten, had het op grond van artikel 8:69 lid 3 Awb op de weg van de rechtbank gelegen om door middel van het stellen van nadere vragen daarover meer duidelijk te krijgen. Hoewel dit een discretionaire bevoegdheid van de rechter is, gaat de wetgever er van uit dat, naarmate de ongelijkheid tussen partijen groter is, er voor de rechter meer aanleiding kan zijn om van deze bevoegdheid gebruik te maken (MvT en MvA II, Parl. Gesch. Awb II, p. 175 en 464). In casu is de ongelijkheid erg groot, nu appellanten nauwelijks mogelijkheden hebben om de authenticiteit van de documenten aan te tonen. Derhalve had het op de weg van de rechtbank gelegen om nadere vragen aan de getuige te stellen. Nu de rechtbank dit niet heeft gedaan, betekent dit een schending van artikel 8:69 lid 3 Awb.

Grief 3:
3. Ten onrechte overweegt d rechtbank in rechtsoverweging 10 dat, nu eisers er ook anderszins niet in zijn geslaagd om de authenticiteit van de documenten aannemelijk te maken, deze naar het oordeel van de rechtbank niet als nova kunnen worden beschouwd.

Toelichting:
Appellanten zijn van mening dat de authenticiteit van de documenten voldoende aannemelijk is geworden, aangezien deze documenten geen bevreemdingwekkende kenmerken bevatten en hun eigen verklaringen en de verklaringen van de getuige over de wijze van verkrijging daarvan overeenstemmen.

Daarnaast dienen de verklaringen van de familieleden van appellante over hun vluchtmotieven ook bij de beoordeling te worden betrokken. Deze verklaringen stemmen, zoals reeds verscheidene male is benadrukt, volstrekt overeen met die van appellanten. Verscheidene leden van de familie zijn (ernstig) getraumatiseerd, hetgeen eveneens een indicatie is dat hun verklaringen over de vervolging in Armenië e.o. juist zijn.

Al deze verklaringen tezamen maken in voldoende mate aannemelijk dat de overgelegde documenten authentiek zijn.

Grief 4:
Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 13 inzake het beroep dat appellanten hebben gedaan op de Definitierichtlijn dat de opgenomen samenwerkingsverplichting niet verder strekt dan dat de vreemdeling in de gelegenheid wordt gesteld elementen ter staving van zijn asielverzoek in te dienen en dat verweerder het resultaat van de beoordeling daarvan, voordat de beslissing wordt genomen, meedeelt aan de vreemdeling, zodat deze de mogelijkheid heeft om eventuele gebreken te herstellen. Ten onrechte heeft de rechtbank daaruit de conclusie getrokken dat verweerder niet gehouden was om (nog) een deskundige in te schakelen om de authenticiteit van de documenten te onderzoeken.

Toelichting:
Appellanten menen dat deze uitleg van artikel 4 van de Richtlijn té beperkt is. 'Samenwerken' houdt volgens appellanten méér in dat enkel aangeven op welke punten van het asielrelaas er nog twijfels bestaan. Appellanten wijzen er op dat in punt 15 van de Considerans van de Richtlijn verwezen wordt naar het Handbook van de UNHCR. De UNHCR geeft in het genoemde Handbook richtlijnen voor de beoordeling van asielverzoeken. In paragraaf 196 stelt de UNHCR het volgende:

196. It is appellanten general legal principle that the burden of proof lies on the person submitting appellanten claim. Often, however, an applicant may not be able to support his statements by documentary or other proof, and cases in which an applicant can provide evidence of all his statements will be the exception rather than the rule. In most cases appellanten person fleeing from persecution will have arrived with the barest necessities and very frequently even without personal documents. Thus, while the burden of proof in principle rests on the applicant, the duty to ascertain and evaluate all the relevant facts is shared between the applicant and the examiner. Indeed, in some cases, it may be for the examiner to use all the means at his disposal to produce the necessary evidence in support of the application. Even such independent research may not, however, always be successful and there may also be statements that are not susceptible of proof. In such cases, if the applicant's account appears credible, he should, unless there are good reasons to the contrary, be given the benefit of the doubt.
197. The requirement of evidence should thus not be too strictly applied in view of the difficulty of proof inherent in the special situation in which an applicant for refugee status finds himself. Allowance for such possible lack of evidence does not, however, mean that unsupported statements must necessarily be accepted as true if they are inconsistent with the general account put forward by the applicant.

Het woord 'samenwerken' in artikel 4 van de Definitierichtlijn dient te worden geïnterpreteerd in het licht van deze passages. De UNHCR is van mening dat in sommige gevallen de autoriteiten alle middelen (i.c. onderzoek in het buitenland) dienen te gebruiken om het noodzakelijke bewijs te verzamelen. Appellanten zijn van mening dat dat in hun geval had dienen te gebeuren, nu zij zelf al het mogelijke hebben gedaan om hun verzoek te ondersteunen.

Voorts menen appellanten dat zij in aanmerking dienen te komen voor het voordeel van de twijfel op grond van lid 5 van artikel 4 van de Definitierichtlijn, nu zij aan alle vereisten van lid 5 voldoen.

De rechtbank is derhalve uitgegaan van een onjuiste interpretatie van artikel 4 van de Richtlijn.

Petitum
Gezien al het voorgaande wordt uw Afdeling verzocht om de bestreden uitspraak te vernietigen, het beroep alsnog gegrond te verklaren en de bestreden beschikking te vernietigen met veroordeling van verweerder in de proceskosten.

● CIRKEL ADVOCATEN

Hoogachtend,

Mw. mr. Y.G.F.M. Coenders, gemachtigde